

232

Londonas 1104.  
Arīze 27.10.67

Kārlis Draviņš

Vēlreiz par jautājumu, kā rakstīt svešu zemju vietvārdus.

Joprojām nākas dzirdēt spriedumus, ka svešu zemju vietu vārdus (zemju, pilsētu, ezeru, upju utt. nosaukumus), latviešu valodā rakstot, nevajagot pārveidot mūsu valodas formās, bet gan lietot taisni tādā pat rakstījuma veidā, kā tos raksta attiecīgā valodā. Tā darot visas lielās kultūrtautas.

Par šādām domām vēlreiz jāsaka, ka tās ir nezinātāju pavisam nepareizi apgalvojumi. Patiesībā katras valodas rakstības praksē arī svešus vietu (tāpat personu) vārdus pielāgo šīs valodas izrunas un praktiskās ortografijas tradīcijai - kāda tā nu reiz ir attiecīgā laikposmā. Sacīto lai atļauts ilustrēt ar pāris piemēriem no iespējamajiem daudziem simtiem.

Itālijas vārdu paši itālieši savā valodā raksta Italia, bet angļi Italy, franči Italie, tāpat čehi (bet katri izrunā to pavisam citādi!), turki Italya, dāņi, zviedri un vācieši Italien, serbi Italija, poļi Włochy (ar svītriņu caur l-burtu), ungāri Olaszország, albāņi Itali utj.

Cits piemērs. Paši dāņi savas zemes vārdu raksta Danmark, bet vācieši Dänemark (pirmais a ar diviem punktiem!), angļi Denmark, īslandieši Danmörk (ar diviem punktiem uz o!), krievi un bulgāri Danija, rumāņi Danemarca, turki Danimarka, čehi Danske, somi Tanska, portugāļi un spāņieši Dinamarca utj. utj. Ne vēsts no tā, ka "raksta te, ka raksta originalvalodā": kā to daži mūsu valodas draugi iedomājušies!

Tikpat raibi atšķiras daudzu citu Azijas, Amerikas, Afrikas un